

kapitola patnáctá

Jacob

Otřu si dlaně do džínů a párkrát se zhluboka nadechnu, abych si zklidnil tep, protože mi srdce skoro vyskakuje z hrudi. Když vám přijde mail přímo od studia a do kopie dají vaši manažerku, mámu a právníka, tak se můžete vsadit, že je to něco vážného. Šílím. Jsem v háji. Cítím to. Ale žádnou chybu uznat nehodlám. Na volno mám právo a do toho, jak ho trávím, nikomu nic není.

Tak proč se mi klepou ruce a mám v krku knedlík tak obrovský, až mě pomalu dusí?

Mamka přede mě položí sklenici s vodou a posadí se ke kuchyňskému stolu. Klikneme na odkaz na videohovor, který nám poslalo studio. Ještě nikdy jsme přes video takhle nevolali a mám z toho strach. Budu moct přes kameru dát dostatečně jasně najevo, že tancovat přesně tak, jak studio píská, odmítám?

Naposledy, když jsem si takhle volal přes video, jsem Hanně zlomil srdce a přišel o ni na tři roky. Nic horšího mě už čekat nemůže, nebo jo?

„S právními věcmi si hlavu nelámej,“ radí mi mamka. „Na to se podívá Samčchun a poradí nám.“ V kaž-

dé rodině musí být aspoň jeden právník a doktor. I když Samčchun můj strejda úplně není, spíš jen blízký tátův kamarád. I tak nás ale při domlouvání podmínek smluv zachránil, vždycky nám vyznačil pasáže, kde si můžeme dovolit vyjednávat. Pořád dokola omílá, že se na smlouvy nespécializuje, ale nebýt jeho, tak v tom úplně plaveme. „Prostě jim řekni, že nesouhlasíš s celým druhým dodatkem.“ Mamka ukáže prstem na monitor, na němž je seznam s názvem *Dodatečné požadavky na komunikaci s veřejností*. Jejich součástí jsou povinné výstupy mimo natáčecí set a vztah s mojí kolegyní. Oni fakt našli někoho, kdo jim to sepsal a dal mi to do smlouvy. Práce snů.

V jednotlivých čtverečcích se mi na obrazovce objeví několik obličejů. Na jednom sedí u stolu celý vyšší management studia, se kterým jsem se nikdy nesetkal, a v dalším můj strejda-právník. Jakmile spatřím i He-džin a Min-gjong, od monitoru se odtáhnou. Jsem našponovaný jak struna. Už jsem zapomněl, že jsem v jejich přítomnosti jako na trní.

„Ahoj, Jacobe. Tak jak trávíš volno v Kalifornii?“

Min-gjong zní pohodově, a ne vypočítavě, jak jsem zvyklý. I přesto zůstávám v pozoru.

„Dobrý,“ odpovím.

„Vypadáš opáleně a... odpočatě,“ pokývne a věnuje mi nepatrný úsměv. Úplně mě to odzbrojí. Tuhle její stránku jsem ještě neviděl. Že by pro jednou byla sama sebou? Nebo je to jenom trik, přetvářka pro manažery? Nebo že by volno prospělo i jí?

„Čtvrtého července jsme většinu dne strávili venku. Chytil jsem bronz.“